

Sacramentsdag jaar B

Mc. 14, 12-16+22-26

We kennen, broeders en zusters in Christus, in ons leven allerlei vormen van verbondenheid. Verbondenheid tussen vrienden en vriendinnen, verbondenheid tussen jongeren, tussen ouderen, zakelijke verbindingen. Verbondenheid in het huwelijk. Verbondenheid tussen ouders en kinderen. En natuurlijk verbondenheid tussen ons, zoals we hier samen zijn in deze viering. Niemand kan volledig op zichzelf leven. Iedereen heeft verbindingen nodig met andere mensen. Gelukkig maar, want wat zou het anders wel een heel erg kille wereld zijn.

Nu is het echter wel zo, dat in onze moderne samenleving steeds meer verbindingen zich kenmerken door hun tijdelijke en soms zelfs vluchtige karakter. Voor zover het om zakelijke of wat meer oppervlakkige vriendschappelijke verbindingen gaat, is daar niets mis mee. Maar jammer genoeg krijgen ook verbindingen die verondersteld worden duurzaam te zijn, steeds meer een tijdelijk karakter. Denk maar aan de vele echtscheidingen en ontbindingen van relaties. Want verbondenheid verplicht. En dat is precies wat veel mensen tegenwoordig zo moeilijk vinden. En verbondenheid is nou net waar het in de bijbel en in elke geloofsgemeenschap om draait.

In de hoofdstukken van Exodus die voorafgaan aan de lezing van vandaag kunnen we lezen wat het verbond tussen God en zijn volk Israël inhoudt. Het zijn de richtingwijzers die op de berg Sinaï zijn geopenbaard, waaronder de bekende tien woorden. En het volk betuigt vandaag tot twee keer toe: Alle woorden die de Heer tot ons gesproken heeft zullen we onderhouden, of beter gezegd, zullen wij doen en horen. Die volgorde is belangrijk: eerst doen, en dan horen. Met andere woorden, de mensen verbinden zich met God door zijn aanwijzingen te doen. Door ze te doen volgt het luisteren automatisch. Je maakt je de richtlijnen eigen door ze te doen. Een kind dat naar zijn ouders luistert maar niet doet wat ze hem hebben gevraagd, heeft dus in feite ook niet geluisterd. Zo geldt dat ook voor mensen die Gods raadgevingen, zoals die in het Verbond zijn neergelegd, niet opvolgen. Met alle gevolgen voor de samenleving en voor elk mens afzonderlijk.

Jezus heeft tijdens zijn leven niets anders gedaan dan het Verbond tussen God en zijn volk bekrachtigd door zijn handelwijze. En of wij goed naar Hem hebben geluisterd, moet blijken uit onze manier van doen. Jezus heeft geen nieuw verbond in het leven geroepen, maar heeft voortgebouwd op het Verbond dat er al was. Hij voegt er echter wel, en dat hoorden we vandaag in het evangelie, een belangrijke dimensie aan toe. Hij doet dat tijdens het traditionele joodse paasmaal, waarbij de uittocht en impliciet het Verbond dat tijdens die uittocht is gesloten opnieuw worden beleefd. Hij bekrachtigt tijdens deze maaltijd het Verbond door er zijn Lichaam en zijn Bloed aan te verbinden. Hij spreekt letterlijk over: Mijn Bloed

van het Verbond! Met andere woorden: wie zich verbonden weet met Jezus, weet zich, als het goed is, automatisch verbonden met het Verbond dat Israël op de Sinai met God al sloot. Een Verbond dat voor Israël al gold, maar nu wordt uitgebreid tot alle volken, alle mensen in alle tijden.

Het Verbond dat wij zijn aangegaan en gedenken in de eucharistie, nogmaals, verplicht. Die verbondenheid drukt uit dat het de bestemming is van mensen om verbindingen met anderen aan te gaan. En die verbindingen zijn nooit vrijblijvend. Zoals Jezus zijn verbond met ons trouw is gebleven tot en met het einde van zijn aardse leven en zelfs daaroverheen tot op heden, zo mogen wij verondersteld worden trouw te blijven aan de verbindingen die wij in ons leven aangaan: in onze gezinnen, in onze vriendschappen, in ons werk, in onze leefgemeenschappen, in onze kerk.

Waarom? Omdat trouw aan onze verbintenissen uitdrukking zijn van onze weg naar duurzaam geluk, uitdrukking zijn van onze weg naar het Koninkrijk van God. Amen.

Jan van de Laar, pastor